

УСЕ БУДЕ
ДОБРЕ.
ЧИ НІ?

Руденко
Софія

АНТИМІТРИВІР2020

УСЕ БУДЕ ДОБРЕ. ЧИ НІ?

Я їхав у маршрутці і слухав пісню Океана Єльзи «Усе буде добре», до речі, моя улюблена група. Я їхав з роботи до дому, там на мене чекав мій кот Васька. Треба зайти до магазину і купити корм. Що там я купляв йому того разу, лососю чи курку? Васька в мене привереда. Яловичину не їсть, і кожного разу треба купляти щось нове, бо він буденності не любить. Щоразу, коли я приходжу до дому, для мене завжди вікторина: сьогодні лівий чи правий? Улюблений прийом Васьки - ефект несподіваності, тож перед тим, як взути тапки, я завжди їх перевіряю, бо я задовбався прати ці довбані носки.

А ось і моя зупинка. Пісня вже закінчилася і я зняв навушники. В магазині на мене вже чекала тьотя Зіна. Вона знає Ваську, бо це вона, добра жіночка, звалила на мене це махнате товстенне непорозуміння.

— Привіт, котику. Що будеш брати?

Коли, скажіть, вона перестане мене так звати? На мою думку, я більше схожий на якогось ротвелера, але аж ніяк не на котика.

— Лосось, одну, - буркнув я.

— Добре, добре, котику. Але, знаєш, візьми краще побільше, бо говорять, що будуть на карантин закривать. Продуктові, конечно, не закріють, но лучше перестраховуватися.

— Не, давайте одну. Мені на роботі нічого не казали, а ви ж знаєте, нам би сказали. До речі, працюю я поліцейським. Робота мені подобається, крім тих випадків, коли треба вести п'яне тіло до дому, або розбиратися з бабуськами, які бачили, як в під'їзді ховали бомбу.

Я взяв свою консерву, сунув гроші, та пішов до дому. Не встиг я зайти, вже чую голодні завивання володаря цієї обителі під назвою зйомна хата. Перевібивши тапки, я здивувався, бо сьогодні в них було чисто. Напевно, у його величності була купа справ і на такі дрібниці часу не вистачило. Я виложив корм у миску, заварив мівіни, бо було лінь готувати щось нормальне, і всівся дивитися фільм.

— Що, смачно, чудовисько? - усміхнувся я, і Васька доволно облизнувся.

Трррр. Телефон задзвенів і я взяв трубку.

— Хелоу, гуртожиток слухає,- діловитим тоном сказав я.

— Харе прикалуватись, не до того,- грубо обізвав мене Льова, адже це був саме він, і йому явно було не до жартів.

— Слухай, Ярик, це жопа. С завтрашнього дня вводять карантин. Кабінет міністрів так постановив, і в нас буде купа роботи. Закривають всі магазини, крім продуктових, школи, універси. Сказали, всім завтра приходити в масках.

— Настільки все серйозно? Я думав, пронесе.

— Як бачиш, не пронесло. Ну добре, гуртожиток, до завтра. І маску не забудь, - і він поклав слухавку.

Льова ніколи не любив довго розмовляти, навіть не знаю, чого він мій найкращий друг.

Якщо сказати, що я був в ауті, це нічого не сказати. Звичайно, я чув про пандемію в Китаї, про якісь нереальні кількості померлих в Італії, але не думав, що ця зараза дійде до нас. Коли в світі трапляється якась катастрофа, типу тайфунів, смерчів, терактів, або ще якась така хрінь, я думав, що це десь там, у великому світі. А у моїй країні, тим паче місті, ніколи не станеться подібної фігні. Але як бачите, все змінюється. Треба пригадувати всі фільми про зомбі та виживання, які я дивився. Запасати продукти та сірники. От тьотя Зіна, як знала! Я завжди підозрював, що вона гадалка, відьма або йог. Бо неможливо нормальній людині у 12 ночі, мило посміхатися п'яному

дяді Юрику та його братві, які не можуть виговорити слово пиво, бо язик заплітається, і солодким голосочком казати: «Жигульовського немає, уманське брать будете?» Я пропонував їй розібратися з цими атлетами, але вона завжди відмовляла, кажучи: «Проженеш, завтра не придуть. Після завтра не придуть, а після після завтра все-одно з'являться». Свята жінка. Я глянув на Ваську; це чувирло лежало на дивані і дрихло, з'ївши банку лосося. Щоб я так жив! Так, ладно, зайду завтра в аптеку за маскою і куплю коту побільше консерв.

Прокинувшись, я сходив в душ, одяг форму і вийшов з квартири. Зайшовши в цілодобову аптеку, я купив три маски і антисептик. Я знаю, що вірус передається повітряно-крапельним шляхом, тож дезінфікувати руки прийдеться часто. Одягнувши маску, я сів в автобус. Зазвичай я бачив купу школьників та студентів, які позіхали та заважали всім величезними сумками та портфелями, але сьогодні їх не було. Звісно, їм повідомили про карантин і вони доволі висипаються вдома. Я вийшов з автобусу і, знявши маску, попрямував до відділення. Я працював у Патрульній поліції України. В мої обов'язки входить забезпечення публічного порядку та безпеки, тож не сумніваюся, що саме нас припрегуть слідкувати за виконанням карантинних заходів. Я зайшов у будівлю і пішов до Льови. Він сидів за столом і потирив голову.

— Привіт, ти як?- спитав я у нього.

— Та норм. Сам як?

— Теж нічого. Слухай, пам'ятаєш, сьогодні грінпісовці хотіли мітинг проводити за відміну експлуатації тварин в цирку. Це ж скупчення людей, тож, думаю, треба перевірити, чи будуть вони збиратися, і якщо так, треба розігнати.

— Точняк, а я їй про них забув! Погнали, бо надере нам зад Андрій Петрович.

— Ага, - усміхнувся я.

Ми приїхали на проспект Дмитра Яворницького, і що ж ви думаєте, мітинг таки був. Нам прийшлося пів години роз'яснити їм, що ввели карантин, і усі мітинги скасовуються. Врешті-решт вони розійшлися. День пролетів непомітно.

Попрощавшись з Льовою, я пішов до дому. В тьоті Зіни я купив 10 банок консерви різних смаків, і побільше продуктів.

2 квітня карантинні заходи було посилено. Тепер більше, ніж по двоє, виходити не можна, а ми зобов'язані перевіряти документи. Що ж, робота пішла. День за днем ми безкінечно проїжджали вулицями міста Дніпра і розганяли порушників. Виганяли з парків, дитячих майданчиків. Невже люди не розуміють, що від того, як ми будемо дотримуватися карантину, залежить здоров'я і благоустрій нашої нації? Напевно, ні. Черги в продуктові були просто космічні. Я сорок хвилин простояв у черзі, щоб купити батон. Бо все було, окрім довбаного батона. Масок в аптеках не було, а антисептики продавали по ціні наркотиків. 12 квітня в мене мала бути відпустка, і я хотів поїхати до дому у Смілу до батьків, але всі потяги відмінили. А головне, я був потрібний тут. Сказавши про це мамі, я нарвався на двухгодину тираду про те, що я вже пів року дома не був, і мама хоче побачити синочка. В свою чергу я сказав їм не виходити з дому, уникати скупчення людей, і що я їх люблю.

Скоро Пасха, і я відчував, що приближається армагедон. Я не сумнівався, що люди підуть святити яйця та пасочки. Наших людей не зупинить навіть коронавірус.

— Ярик, це капец.

— І не кажи..

— Готуйся, братан, завтра чекай на тріщаций телефон. Іди до дому і виспись.

— Знаєш, я не проти, але думаю, що не встигну доїхати.

— Ладно, тоді по каві?

— Я за.

Через три години, рівно о 11 вечора нам подзвонили і сказали, що у храмі Іоанна Крестителя проходить служба. А служба - це скупчення людей, що являється порушенням карантину. Крім того, там трапилась сварка між прочанами і чуваком, який знімав все на камеру. Ми негайно виїхали. Приїхавши, ми нікого не побачили. Всі роз-

біглися. Чоловік, який нам подзвонив, розказав, як все було: він тихо зайшов в храм і зняв факт порушення. Люди, які були у храмі, почали проявляти агресію: виражатися ненормативною лексикою та штовхатися. Ми з Льовою подивилися відео, склали протокол, подякували чуваку за проявлення свідомої громадянської позиції, і сіли в машину.

— Молодець чувак , скажи?

— Да. Побільше б таких людей, які думають головою, а не п'ятою точкою. Сказали - не збиратися, значить, блін, не збиратися. Закон один для всіх.

Я включив радіо і заграла пісня Океана Ельзи «Все буде добре». Ми їхали мовчки.

Заграв другий куплет пісні. І ці два рядки нагадали мені нинішню ситуацію.

Я бачив, як навколо нас і долі і вогні.

Все далі й далі змінювали світ.

І я подумав, як би не змінив світ цей грьобаний коронавірус, це ще не кінець.